SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
SWEDISH WEEKLY
P. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co. Ltd., a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business. 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.
TELEPHONE: 29 011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i Förenta	$2.00
Halvt år i Förenta	1.00
4 månader i Förenta	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.50
Helt år till Sverige	3.50
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas därtill i registrerat brev, men genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa sensare, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Instämda prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger $1.00
Dödsannonser med svart ram och hem 1.50
Föreningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång i utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för enskannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 18 Oktober. 1928.

För Dagen - - -

önska vi påminna våra många prenumeranter om att tiden nu är inne för förnyandet av prenumeratjonsavgiften för S. C. T.

Spannmålen är nu bärgad, tröskad och inhöstad. Pengarna börja komma in och vi våga därför rikta en vänlig uppmaning till alla våra läsare att vid första lägliga tillfälle inbetala till oss förfallna prenumerationsavgifter.

I dessa dagar hava vi utsänt räkningar till de av våra läsare, som häfta i skuld till tidningen. Med dessa räkningar följa namnsedlar och returkuvert. Vi bedja härmed alla, som mottaga dessa meddelanden, att omedelbart ifylla namnsedeln med tydligt skrivet namn och adress samt låta närmaste postmästare utfärda remissa till oss.

Vi stå nu inför vintern och hoppas kunna komma med flera angenäma överraskningar till våra läsare. För att kunna göra så måste vi emellertid först indriva våra fordringar och det gäller därför att alla, som häfta i skuld till tidningen taga sig detta meddelande ad nota.

BORT MED KRIGSHETSEN.

UNDER denna vecka har å en av Winnipegs större biografteatrar förevisats den engelska filmen "Dawn", skildrande sjuksköterskan Edith Cawells tragiska levnadssaga.

Mer än tio år efter världskrigets slut och sedan så gott som alla stormakter i världen förklarat det vara deras största traktan att bevara freden i världen och fostra nationerna till brödrakärlek och internationella förbund mot kriget, har Storbritannien släppt ut en film på marknaden som söker gloriflera ett av världskrigets kanske dystraste moment och samtidigt söka alstra hat mot en annan nation i världen.

Vad som än kan hava förorsakat Tyskland att låta arkebusera Edith Cawell och vilka brott hon än anklagats för att hava begått finnes icke något som kan motivera Storbritannien att nu söka hetsa upp sinnena mot en förut fientligt sinnad stat.

Manitobas filmcensur har i motsats till Ontarios och andra beslutat godkänna denna film. Detta tålar icke högt för denna filmcensurs omdömesförmåga. Det hade varit mera förklarligt, men icke mindre föraktligt, om denna film fått förevisas i ett purt brittiskt rike, men i västra Canada bo och bygga folkslag av de mest olikartade raser och nationer, vilka i ett nytt och modernt "nationernas förbund" söka lägga grunden till fredlig strävan i enighetens tecken. Skall då detta arbete uppmuntras av de "kvalificerade" censorerna på ett sådant sätt, att det mest grymma och hänsynslösa krigshets skall få förevisas? Bör icke i stället dessa censorer söka bygga på den enighetens och brödrakärlekens grund, den enskilde individen lagt ner all sin mannakraft att få lagd?

Bort med krigshetset — bort med alla malplacerade uttryck för gammal fiendskap och bort med alla försök att splittra upp nationernas inbördes fredliga kamp.

Var Edith Cawell den storstilade och djuptänkande kvinna filmen presenterat oss henne som, hade hon för visso varit den första att protestera mot att hennes egen sorgliga och olyckliga livsgärning blivit ett medel i krigshetsarnas händer. Om hennes namn av Tyskland släpats i smutsen, då ha engelsmännen på ett ytterst simpelt sätt dragit det icke bara i smutsen utan även ned i dyn.

MR FORKE OCH IMMIGRATIONEN.

"DET torde icke vara något departement som blivit mer utsatt för destruktiv kritik än immigrationsdepartementet", yttrade i förra veckan immigrationsministern, Hon. Robert Forke, då han i Winnipeg talade inför partivänner. Orsaken till detta är främst den vränga uppfattningen hos en del element här i landet, att departementet icke gör nog för brittisk immigrations befrämjande utan i stället söker intressera centraleuropeer och andra att slå ned sina bopålar här i landet.

Upphovsmännen till dessa uppenbara osanningar ha emellertid inga bevis för dessa påståenden, och det torde icke vara för mycket sagt, om man påstår att dessa rykten, ty annat kunna de icke vara, främst leda sitt ursprung i försök att stämpla den nuvarande regeringen som antibrittiskt sinnad. Att detta är ett dåligt funnet knep att skapa opposition från speciellt det konservativa lägret säger sig själv och borde därför icke vara vårt mycket ordnande. Men som ryktet även söker göra gällande att regeringen skulle genom att följa denna immigrationspolitik erbjuda centraleuropeer större tillfällen och möjligheter här i landet än brittiska undersåtar, kan man icke nog skarpt stämpla detta påstående som det mest vidriga och hänsynslösa valfjäsk för Storbritanniens ättlingar i Canada. Det konservativa partiet och då speciellt dess ledare har under sista tiden begagnat sig av synnerligen osympatiska medel att smutskasta vår nuvarande regering, och dess mycket omajungna traktan att se Canada som ett mönsterland för ärlighet och uppriktighet finner icke gehör inom det egna lägret. Men det är ju så, att Hon. Bennett mer och mer får bland folkopinionen anseendet av att vara den beryktade vägvisaren, som mycket riktigt visar vägen och pekar på vart vi skola sträva, men som själv blir kvar i den dypöl detta illustra och reaktionära parti sedan långa tider tillbaka med förkärlek dvälts i.

Då av undersökningskommittéer och revisioner fastställda rapporter framgår, att varje brittisk immigrant till Canada kostar landet en summa av $17 och varje annan invandrare endast kostar landet 11 cents, förstår man fullständigt hur huvudlös den kritik är, som från konservativt håll söker stämpla Hon. Mackenzie Kings regering som antibrittiskt sinnad.

Det kan också vara av intresse framhålla att regeringen för närvarande har $80,000,000 intresserade i "Soldiers Lands", i andra kolonisationsprospekt av huvudsakligast brittisk karaktär $120,000,000 och dessutom betydande summor i det brittiska ynglingaprojektet samt i de 3,000 brittiska familjekolonisationsavtalet. För närvarande underhandlar departementet om möjligheten av att bringa brittiska invandrare till Canada för en summa av mellan 10 och 20 pound st.

Liknande exempel skulle kunna anföras i det oändliga, men vad tjänar det till? Den konservativa politiken går för närvarande ut på att misstänkliggöra och riva ned, vad som under åratal lyckats komma till stånd under liberal regim. Det ligger i sakens natur, så som det konservativa partiet för närvarande ledes.

Därför är det också man inom liberala kretsar anser att den Bennettska regimen varit till största gagn för det liberala partiet. Alla dess fabler ha kunnat stämplas som osanningar, alla dess "storslagna" propagandametoder som snillefoster utan verklighetsgrund och alla dess storvulna fraser om ärlighet och uppriktighet som endast ord, utan någonsomhelst bakgrund eller besjälade av vilja att föregå med gott exempel, om nu denna ärlighet och uppriktighet icke skulle förefinnas i vårt lands administration.

Hur många gånger tillsattes icke undersökningskommittéer under sista parlementssejouren för att granska de många utslungade lögnhistorier, som från konservativt håll sökte nedsvärta vår regering. Och har av dessa kilovis med rapporter framkommit även det minsta att klandra eller det minsta oegentliga?

Huru länge skall det konservativa partiets ledande män få fortfara på detta vis? Även om de äro våra politiska motståndare önska vi icke se dem trampa ned hederlighet och ärlighet om det också för stunden kan nytta det parti vi kämpa för. Vi skulle betydligt mera värdesätta en politisk motståndare som vi kunde hysa aktning för, i stället för att nu ideligen mötas av profana rättsbegrepp och osunda valknep, för vilka massan ovillkorligen måste reagera.

Låt oss få rent spel i denna valpolitik och låt oss arbeta på att vårt lands politik blir sund och anständig.

DE POLITISKA PARTIERNA I U. S. A.

DE republikanska och demokratiska partierna leda sitt ursprung från tiden närmast efter Förenta Staternas oavhängighetsförklaring. Alexander Hamilton, finanssekreterare i president Washingtons kabinett ville göra nationalregeringen mycket stark, medan Thomas Jefferson, som var statssekreterare ansåg, att staterna och de lokala styrelseorganen skulle ha så stor självständig bestämmanderätt som möjligt. Denna meningsskiljaktighet utgjorde själva grunden till de två politiska huvudpartierna av i dag, det republikanska och det demokratiska. Jeffersons anhängare kallade sig republikaner och Hamiltons federalister. Sedermera ändrades beteckningarna så, att Jeffersons partianhängare antoga namnet demokrater och de som voro eniga med Hamilton om en stark central regeringsmyndighet namnet republikaner.

Under den första tiden efter det att landet vann sin självständighet, voro inbyggarna i politiskt avseende uppdelade på i stort sett samma sätt som i England. Republikanerna voro det amerikanska torypartiets efterföljare, under det att demokraterna anslöto sig till det gamla whig-partiets grundsatser ifråga om personlig frihet och opposition gentemot centralisering av regeringsmyndigheten.

Det republikanska partiet, sådant detta är känt i dag, grundades år 1854, och partiets främsta politiska program var slaveriets avskaffande. Partiets första presidentkandidat förlorade emellertid vid valet. Abraham Lincoln var republikanernas första segrande kandidat år 1860 och Lincolns val utgjorde själva början till partiets ständiga maktställning. Sedan 1860 har det republikanska partiet varit det, som utsett president, om man undantager fyraårsperioderna 1884—1888 och 1892—1896 samt åttaårsperioden 1912—1920.

Grundprinciperna i det republikanska partiet präglas av ovannämnda fasthållande vid en stark central, federal myndighet och landets konstitution. Vidare utmärkes partiprogrammet av stark betoning av skyddstullsprincipen för gynnande av inhemska industrier och en konservativ hållning ifråga om landets finanser.

Republikanerna äro emet Förenta Staternas anslutning till Nationernas Förbund, oaktat det var en amerikansk president, Woodrow Wilson, som var den egentlige upphovsmannen till detta organ. Det republikanska partiet har i stort sett varit i besittning av regeringsmakten i Washington under 45 år. Partiet har åvägabragt en skyddstullagstiftning, har genomfört homesteadlagen, som revolutionerat västerns bebyggande, har vidare skaffat landet en kraftig flotta och gjort ansenliga landförvärv, såsom Alaska, Porto Rico, Guam, Hawaii och Filippinerna.

Thomas Jefferson, det demokratiska partiets fader, var under ett tredjedela sekel partiets odisputabla ledare. Han trodde starkt på det amerikanska folkets förmåga att styra sig självt, och var för den skull en ivrig förkämpe för staternas självbestämmanderätt utan inblandning av federalregeringen.

Det demokratiska partiet har i sitt program hårdnackat motsatt sig alla imperialistiska yttringar i landets utrikespolitik, och har skarpt fördömt det republikanska partiets administrativa förfaranden i Porto Rico samt på Hawaii och Filippinerna. I tullfrågan är partiets grundsats den, att tullarna skola utmätas i syfte att täcka statsverkets utgifter och det önskar en revision och nedsättning av importtullarna, särskilt då å sådana artiklar, som ha att utstå konkurrens med inhemska trustkontrollerade produkter. Därigenom avser partiet att förhindra uppkomsten av privata monopol under tullagstiftningens skydd. Sedan 1860 ha två demokratiska kandidater innehaft presidentämbetet, nämligen Grover Cleveland år 1884 och 1892, då han blev återvald, samt Woodrow Wilson under tvenne terminer 1912—1920.

Utom de tvenne ovannämnda huvudpartierna finnes åtskilliga politiska partier och organ, som särskilt vid valen spela en stor roll. De viktigaste av dessa äro Förbudspartiet, Socialistpartiet och det Progressiva Partiet.

Förbudspartiet — The Prohibition Party — som organiserades år 1869 har envist bekämpat spritvaruhandeln, såsom varande en civilisationens fiende och ett allmänt ont. Detta parti har aldrig lyckats samla många röster kring sina uppställda presidentkandidater, men det adertonde amendementet i konstitutionen, som förbjuder tillverkning och försäljning av alkoholstarka drycker, är icke förty i ej ringa grad detta partis verk.

Socialistpartiet — The Socialist Party — och det socialistiska arbetarepartiet — The Socialist Labor Party — taga bägge en aktiv del i Amerikas politiska liv. Dessa partier, som i åtskilliga punkter förete avsevärda skiljaktigheter, ansluta sig till de socialistiska grundprinciperna om naturtillgångarnas nationalisering och en rättvisare fördelning av arbetets frukter. Partierna arbeta för sociala reformer för de arbetande klasserna, såsom arbetslöshetsunderstöd etc. The Socialist Party bildades den 29 juli 1901, då det socialdemokratiska partiet och missnöjda element inom socialistiska arbetarepartiet slogo sig samman vid ett konvent i Indianapolis.

Det Progressiva Partiet organiserades år 1912 under ledning av Theodore Roosevelt efter en splittring inom det republikanska partiet, som kom till uttryck vid partiets nationalkonvent detta år. Partiets politiska program påyrkar "säkerställande av social och industriell rättvisa genom lagstiftning".

Vi hava velat giva denna redogörelse för U. S. A:s politiska partier och vad de vilja då saken har intresse inför presidentvalet.

Veckans intervju.

L. J. HAUG.

Alla skandinaver som under längre eller kortare tider vistats i Winnipeg och kommit i beröring med Logan- och Henryavenues, hava icke kunnat undgå att mellan Logan och Fountain street se en stor skylt med namnet L. J. Haug. Och alla de farmare i speciellt Manitoba, vilka använda sig av moderna farmredskap ha otvivelaktigt en eller annan gång haft att göra med den firma som bär ovanstående namn. Men det torde icke vara allt för många av dem som veta att innehavaren av densamma är den i skandinaviska kretsar och då speciellt inom sångarläger allmänt uppskattade och populäre norrmannen L. J. Haug.

L. J. Haug tillhör den där lugna och torroliga typen, som gärna talar om allt mellan himmel och jord, men minst om sig själv. Då jag samma dag, snökungen gjorde sitt intåg i Winnipeg stegade in till L. J., som direktör Haug populärt kallas, både av sina anställda och sina många personliga vänner, var det som om jag kommit in på ett av de där gamla hederliga och rymliga kontoren, som skildras av våra 50-talsförfattare, finsen nymodig elegans, det minste erkännas, men ett gediget och betryggande kontor med goda utrymmen för alla — utom chefen själv. I ett enkelt möblerat litet privatkontor, som sedan 1906 varit L. J:s "allra heligaste" började vi tala om skandinaver i allmänhet och då de mera framgångsrika i synnerhet. L. J., som är född i Sacred Hart i Minnesota 1873, alltså fjäll och nätt över den första ungdomen, som åldring, är icke bara norsk, men kanske främst skandinav. "Kanske jag bör tillägga, att jag mest av allt anser mig vara "norse", för att använda ett ord, som på sista tiden börjat bli mest omstritt. Men jag räknar mig verkligen såsom "norseman" i den bemärkelsen ordet, åtminstone enligt mitt förmenande, måste hava, alltså skandinav", yttrade han bland annat.

L. J. Haug bedriver en omfattande verksamhet, I hans stora varumagasiner finnas staplade i tusental de modernaste radiomottagare i världen, de mest olikartade modeller av farmredskap, stora praktiga traktorer, tröskverk och elevatorer samt sist, men icke minst de eleganta och populära Graham-Paigebilarna, för vilken firman L. J. Haug har generalagenturen för Manitoba och av vilka han under speciellt de sista åren lyckats placera ett anmärkningsvärt stort antal i marknaden.

L. J. Haug kom till Canada 1904 för att under högst fem år försöka sin lycka som affärsman här i landet. Den 20 mars samma år etablerade han en agenturfirma för farmmaskineri i hörnet av Salter street och Sutherland ave. Följande år organiserade han firman Haug Bros., Nelermor & Co., och 1906 inflyttade han i de lokaler han nu efter åtskilliga utvidgningar residerar i. År 1913 organiserade han The Canadian Avery Co., vilket företag 1926 uppgick i firman L. J. Haug.

Numera har Haug frångått agenturverksamhet och bedriver själv sina inköp och distribuerar varorna från egna lastningskajer vid C. P. R. Han har dock ensamförsäljningsrätten för bland annat Avery Tröskverk, Allis Chalmers traktorer, Harts tröskverksmatare och elevatorer samt Kolsters radioapparater. Dessutom, som redan ovan meddelats har han ensamförsäljningen för Graham-Pagebilarna, för vilken del av sin verksamhet han organiserat ett självständigt försäljningsföretag, Haug Motors, med försäljnings- och utställningslokaler å Portage ave.

Vid sidan av allt detta innehar Haug även presidentskapet för Port Nelson Fish Co., vars direktör är den inom de vidaste skandinaviska kretsar välkände sångarbrodern E. A. Finsness.

I trots av alla dessa omfattande verksamhetsfält har Haug dock alltid tid att ägna sig åt och intressera sig för sina landsmans problem. Under de stora festligheterna i Winnipeg i somras var Haug en av de mest energiska ledarna och bland annat även ordförande i Sångarfestens finanskommitté. Han höll sig kanske litet väl mycket i skymundan och lät möjligen andra taga äran av hans arbete, men han fanns där och han drog sitt strå till stacken. Haug är ingen lokalpatriot. Hans vyer sträcka sig vidare och det är därför man finner honom vara en varm ivrare för att de skandinaviska folken i Canada skola komma till insikt om sina gemensamma intressen och arbeta hand i hand för ädlare och större mål än de rent vardagliga.

Det är alltid roligt att se och försöka förstå en landsman, som lyckats här i världen men det är ännu roligare att träffa en sådan person, som icke förmåtts amerikaniseras i den grad att han helst vill glömma bort att han är annat än fullblodsyankee. Haug har kanske rätt att göra anspråk på denna titel, men han gör det inte. Han talar i stället med stolthet om att hans fäder stamma från Norden och om han än icke direkt "rys av fädrens gärning", så skäms han heller icke för den.

MR. RUBBER.

SABBATSTANKAR.

För S. C. T. av V. S. TIGGES, Toronto.
The Church of all Nations.
18.10. 28. Nr 42

"Ty sanningligen säger jag Eder: Om I haven tro, vore den och blott som ett senapskorn, så skolen I kunna säga till detta berg: Flytta dig bort härifrån, och det skall flytta sig; ja, intet skall vara omöjligt för Eder".

(*Matteus* 17:20.)

Det nu lästa ordet ur bibeln ljuder — bokstavligt taget — överdrivet och omöjligt. Försätta berg med sitt ord kan ingen dödlig människa. Frälsaren tycker om att uttrycka sina tankar i sådana väldiga, korta satser som inprägla sig djupt hos hans åhörare. Man får därför icke taga dem alltid i bokstavlig form, utan fatta dem i andlig omsättning. "Intet skall vara omöjligt för Eder". Den troende förmår alltså göra under. Under? — Under äro omöjliga, säger den naturvetenskapligt skolade människan. Tydligen är frågan: Kan en modärn människa tro på under?, meningslös. Tron på under är emellertid så nära förbunden med tron på Gud, att den ena icke kan finnas utan den andra. "Undret är trons käraste barn", säger en stor författare. Frälsaren har icke blott hållit under för möjliga, han har även fullbordat dem. Tvivlet på Jesu under sluter i sig tvivlet på Jesus som Guds son. Hos Jesus är hans gudomliga syndlösa karaktär det största under. Hans undergärningar äro de det yttre omformandet av kraften i honom, strålar av den gudomliga energi, som besjälar honom. Om vi skulle stryka ut undren i Jesu liv, vore han icke mer Guds uppenbarelse utan en människa som vi — möjligen än mindre än vi.

Taga vi blott ett enda under ur Jesu liv — hans uppståndelse — hur förskräckliga blir icke följderna, om vi förneka detta? Vår tro blir förgäves och vår predikan meningslös. Ingen finnes då, som företräder oss hos Gud, ingen tager då vårt straff på sig. Om vi förklara under för omöjliga, förstummas bönen och tron upphör. Om du blickar tillbaka på ditt liv, skall du finna, att alla dessa länkar äro sammanfogade till en kedja av Guds under. Utan tron på under känna vi oss övergivna i denstora världen; vart förhållande till Gud bleve ett ytire och kyligt, om han icke kunde hjälpa oss och om icke psalmistens ord vore sanna, där han säger: Vår Gud är i himmelen; han kan göra allt, vad han vill. (Psalm 115,3). Högt uppe på Kapitolium i Rom står en kyrka. Jag besteg en gång de talrika trapporna och trädde in och fann över ett sidokapell inskriften: si miracula quaris, om du söker under så träd här in. Vi söka emellertid icke under på någon för helig förklarad ort, må det nu vara Jerusalem eller Rom, utan vi mena, att Gud kan göra under överallt, mest och helst hos den fromme bedjaren i den stilla kammaren. Om Guds under ofta äro yttre upplevelser, så äro de mestadels inre erfarenhet. Hur kunde en syndig människa komma till frälsningens visshet, utan att Gud ingrep i hennes syndiga väsen, böjer om och förvandlar detsamma och gör därav ett nytt liv. Omvändelse är alltid under. Gud genombryter alltid på nytt vår syndiga natur och gjuter in nya andliga krafter i detsamma. I det nya testamentet kallas Jesu under: tecken — det är tecken på Guds kraft och kärlek i Jesus till människornas frälsning. Sådana tecken uppleva vi många i vårt liv och dessa hava vi att tacka för, att vi invärtes bliva luttrade och renade.

Vi människor äro förlorade, så snart vi icke tro på under. Om jag har den rätta tron på den gudomliga kärlekens makt, bliver det, som tyckes omöjligt, möjligt: då försättas hela berg av synd ur mitt hjärta.

Liksom jag icke kan förstå mitt eget liv utan tron på under, så kan jag icke heller tro på väldshistorien utan denna under-tro. Om man blickar djupt in i historien, ser man de fina trådar, som spunnits av den gudomliga handen. Om ett folk har orsak att tala om Guds under, så är det vårt svenska folk. Se blott Gustaf II Adolfs historia. "Gud är med dig, därför är dig intet omöjligt", står det skrivet på varje sida i hans historia. Med en handfull män lyckades han skydda hela Europa för de faror, som hotade. Hela hans tåg genom Tyskland fram mot Lützen är ett under. Utan Guds underbara hjälp, hade han aldrig lyckats. Tron på Gud — alltså även tron på under — besjälade vår hjältekonung Gustaf II Adolf och hans män så starkt, att de blevo medlet för ett gudsunder: den evangeliska trons räddning i sin svåraste stund. Var det icke ett Guds under, att vårt land — trots krigets fackla brann runt alla dess knutar — blev skonat, när sista gången över hela världen dödens åskor dånade och dess lie natt och dag arbetade? Fyra långa, förskräckliga år varade detta och fyra år i rad utförde Gud under på vårt lilla folk där uppe i höga Norden: hans skänkte det fridens och fredens stora under. Varje gång, som Gud i rättan tid sänder vårt folk en stor man, som för oss vidare mot det av Gud bestämda målet, är ett under av den världen regerande guden. Dessa män hava utfört under genom att försätta hela berg av svårigheter, och genom att utföra det, som kan tyckas oss andra omöjligt. Om Gud icke då och då i vår historia skulle sända stora män i avgörande ögonblick, om han icke mer skulle ingripa i vår historia, är vår framtid mörk, då skulle mörkret falla på i vår historia: all världens historia är Guds under.

Om Gud icke mer skulle göra något under, är även vår kyrka förlorad. Den började med det stora undan länge skändat och förstört Guds pingstdagen i Jerusalem, den ledtes av Guds underbara hand genom alla mötande stormar och förföljelser. Utan under funnes det icke någon kyrka, och icke någon kristendom. Hatets och otrons demoner hade redan länge skändat och förstört Guds vinberg, om icke Gud då och då försatt de berg, som uppstått genom människornas synd oca otro. Emedan jag tror på under, kan jag lungt instämma med Luther med tanke på kyrka och fädernesland: "Riket kommer ändock att bliva vårt".

Utan tro på under kan jag heller icke förstå den mig omgivande naturen. Varifrån är detta jättelika världsallt kommet? Uppstod det av sig själv denna härliga byggnad med alla dess planeter, djur och växter? Varifrån kom människan? Utan ett Guds skapelseunder finna vi ingen förklaring på detta. Utan någon tro och utan att se ett under kan ingen vetenskap fatta allt detta. Om Gud har skapat världen, så kan han och liksom urmakaren ingripa i dess gång och rätta till allt efter sin vilja. För några årtionden sedan ansåg man de styrbara luftskeppen för en omöjlighet. I dag finnas de till. Vad vi människor kunna, kan Gud i än större grad. Under äro ingalunda naturens ordning, utan ligga blott utom naturvenskapens ögonbliclga gränser. "Det, som här på jorden gäller som under är i himmelriket helt naturliga företeelser," skriver Jean Paul.

Den modärna människan nekr till att tro på under, emedan ho icke lever i gemenskap med Gud. Emellertid kan den fromme människan genom sin tro i ringa grad utföra det, som Gud utför genom en kärlek. Även hon kan göra det, som synes omöjligt, möjligt på sig sjalv och andra. Om vi hade mer tro, skulle och de från denssamma utgående verkningarna vara än större. Allting är under, som vi se runt omkring oss och som vi uppleva. Utan under funnes ingen människa till och utan under kan ingen människa bliva Guds barn. Utan under funnes icke denna jordiska världen och utan under kommer ingen in i den himmelska världen.

Jag slutar denna gång icke med ett ord ur skriften eller en av våra svenska psalmer utan med ett ord av en stor författare:

"Du måste tro, du måste våga, ty Gud giver dig ingen underpant. Ilott ett under kan föra dig in i det härliga undrens land." (Schiller)

Amen.

VAL AV VETEPOOLS-DELEGATER

Härmed KUNGÖRES att nomineringar till valet av delegater, som skola representera delägarna i Saskatchewans vetepool i det sub-distrikt, av vilket jordbruksamhället utgör en del, mottagas i bolagets huvudkontor, Wheat Pool Building, Regina, Saskatchewan, upp till och ej senare än kl. 6 e. m., tisdagen den 6 dagen i november, 1928.

Fordringarna för en delegat är att han skall vara under gällande kontrakt att leverera spannmål till bolaget i den form bolaget fordrar och han skall också vara bosatt och producera spannmål, direkt eller indirekt, i det sub-distrikt, för vilket han utses, men en delegat underkännes ej av det faktum att hans plikter som delegat eller direktör tvingar honom att bo utanför gränserna av sitt sub-distrikt.

Nomineringsmöten kunna hållas lokalt eller i samverkan med andra lokalområden efter lokalkommitteernas gottfinnande. Alla nomineringshandlingar måste vara undertecknade av minst sex kontraktsinnehavare, bosatta i sub-distriktet.

Vilka kontraktsinnehavare som helst kunna utse en delegat-kandidat oberoende av alla nomineringsmöten. Vilket antal kandidater som helst kunna utses inom samma sub-distrikt. Kandidatens skriftliga samtycke måste åtföljas varje utnämning. Detta kan göras genom ifyllande och undertecknande av förklaringen på nomineringsformuläret på den därför avsedda platsen.

Nomierings-formulär kunna erhållas från varje sekreterare i en vetepoolskommitté eller direkt från bolagets huvudkontor.

Saskatchewan Co-operative Wheat Producers Ltd.

Huvudkontor: Regina — October 10, 1928

Kvinna bränd till döds i Saskatchewan.

Från Humboldt, Sask., meddelas att mrs. Arthur Norrman, gift med en farmare i Annaheim-distriktet införts till Elizabet sjukhuset i synnerligen medtaget tillstånd. Hon hade vid eldsvåda i hemmet blivit svårt bränd under försök att rädda makarnas bohag. Hennes tillstånd betecknas som mycket kritiskt och det är ännu osäkert huruvida hon skall överleva skadorna.

Lyssna.

Har Ni hört talas om Peps? Peps är en vetenskaplig tillverkning i pastilliform och vilken giver en fullständig ny och effektiv behandling för hosta, förkylning, bröst och halssjukdomar.

Peps innehåller särskilda medicinska beståndsdelar, vilka, tagna å tungan genast smälta och inandas genom luftkanalerna till lungorna. Under färden genom luftkanalerna mildras de inflammerade och irriterade delarna av luftstrupen, de fina väggarna av de gångar luften passerar, och slutligen giver det hjälp och lindring för lungorna.

När varken vätska eller något i fast form kan komma till lungorna och luftkanalerna dessa Peps ängor gå direkt och börja att läka.

FRITT FÖRSÖK. Klipp ut denna artikel, skriv rätt över artikeln namn och dag av denna tidning, och posta den (med 1 cent frimärke för returporto) till Peps Co., Toronto. Ett försökspaket vill sedan gratis bli sänt till Eder. Alla druggister och handlande säljs Peps. 25 cents pr. ask.

Peps